

Se oli vain unta

Avasin vanhan kaapin oven. Korkea ovi narahti korvia vihlovasti ja vuosia suljettujen ovien takana ollut ilma pölähti kasvoilleni. Astuin taaksepäin ja aivastin. Katsoin yhdestä huoneeni lukuisista ikkunoista ulos ja näin lehtien peittämän nurmimaton, josta useat koivut kasvoivat yrittäen koskea taivaankantta, ja kimmeltävä järvi hehkui yrittäen matkia taivaan sinisyyttä. Kartano, jossa nyt olin ja johon olin juuri muuttanut ylitti odotukseni.

Kartanon vanha omistaja, Martti Peuramäki oli suositellut paikkaa minulle. "Kartano on liian vähäpätöinen sana tälle paikalle!" hän oli sanonut. Olin uskonut häntä ja tässä minä nyt olin, järjestelmässä uuden kotini kuluneita kaappeja.

Minusta tuntui, ettei aika kuluisi tässä paikassa ollenkaan, mutta tunnit kuitenkin kiisivät yhtä lailla kuin muuallakin, ja ilta teki tuloaan. Kaapit olivat nyt puhtaita kaikesta pölystä, joten suljin viimeisen kaapin oven tyytyväisenä. Söin vähän iltapalaa, se oli päiväni ensimmäinen ateria, ja jäi myös viimeiseksi. Kapusin huoneeni sänkyyn, joka oli niin suuri, että se olisi riittänyt koko perheelle. Verhot olivat auki, mutta ulkona oli jo niin pimeää, ettei valo estänyt minua nukahtamasta. Silmäni painuivat raskaina kiinni, enkä edes yrittänyt taistella unta vastaan.

Heräsin. Oli vielä yö, ja pyöreä täysikuu valaisi huonettani kelmeällä loisteellaan. Kääntelin päätäni ja annoin silmiäni tottua hämääseen. Näköni tarkentui, ja huomasin jotain erikoista. Keskellä huonettani seisoivat tytöt, jotka ei ollut pieni, muttei myöskään täysikokoinen. Hänellä oli vanhanaikainen mekko, joka peitti polvet, mutta antoi nilkkojen näkyä. Nilkat olivat aivan valkoiset, niin olivat myös hänen sirot kätensä, jotka liika oli tahrannut. Hän lähestyi petiäni lyhyin askelin, ja lopulta pysähtyi. Hän olisi voinut jo koskettaa sängyn reunaa, niin lähellä hän oli. Tyttö katsoi minua kiiluvien silmin, joita pitkä takkuinen tukka peitti. Minua pelotti, mutta silti jaksoin olla utelias. "Kerro minulle tarina", hän kuiskasi, ja kuiskaus kaikui huoneessa tavoittaen jokaisen nurkan ja kolon, joihin satunnaiset hiiret olivat piiloutuneet. Tytön huulilla karehti pahantahtoinen hymy. Sain tarpeekseni pimeydestä ja epäröinnistä. Sytytin yölampun yhdellä nopealla liikkeellä ja pian huone täyttyi lämpimästä valosta, joka valoi rohkeutta mieleeni. Tyttö oli poissa, mutta pelkoni oli jäänyt pysyäkseen. En sammuttanut valoa, vaan annoin sen loistaa läpi yön. Hengitin syvään ja sysäsin pakokauhun pois mielestäni. Väsymys vei pelkoni pois ja tuuditti minut levottomaan uneen.

Aamu valkeni raikkaana ja valoisana herättäen minut. Mieleni ei ollut enää pelokas, vaan täyttyi uudenlaisesta toivosta, jonka avulla sain raahattua itseni sängystä ylös. Avasin matkalaukkuni, jossa vaatteeni ja kaikki muukin maallinen omaisuuteni nykyään oli. Vedin paidan päälleni, jonka jälkeen taistelin farkkujeni kanssa, jotka eivät suostuneet tekemään yhteistyötä. Vihdoin sain ne jalkaani ja tunsin suunnatonta voitonriemua ja ylpeyttä. Nappasin ulos mennessäni aamupalaa keittiöstä, joka todellakin vaati täydellistä muodonmuutosta.

Tartuin haravaan ja kävelin pihan reunalle, jossa aloitin haravoinnin. Kellertävät koivunlehdet olivat peittäneet nurmen, joka oli joskus ollut vihreä ja huomiota herättävä. Haravointi oli minulle pelkkää tuskaa, oli aina ollut ja tuli aina olemaan, eikä mikään voisi muuttaa mieltäni.

Tunnit kuluivat haravoidessa, ja jokaisella pyyhkäisyllä lehdet vähenivät, vieden aikaa mukanaan. Illan saapuessa olin uupunut, mutta erittäin ylpeä itsestäni ja tekemästä työstäni. Piha oli nyt lähes

lehdetön, joten saatoin mennä hyvillä mielin sisälle. Söin runsaan iltapalan, joka lisäsi väsymystäni jokaisella suupalalla. Loikkasin sänkyyni ja nukahdin heti osuessani pehmeään patjaan.

Korvissani humisi. Vielä ei ollut aamu, tiesin sen jopa silmät kiinni. Avasin silmäni ja katselin huonettani. Katseeni osui hetken kuluttua tyttöön, joka seisoj taas keskellä huonettani silmät naulittuna minuun. Hän asteli hitaasti minua kohti ja joka askeleella pelkoni kasvoi. Tällä kertaa halusin selvittää, kuka tyttö oli. Käteni hikosivat, kun tytön hahmo lähestyi, eikä pysähtynyt. "Kuka olet?" kysyin ääni väristen. Kysymys sai tytön pysähtymään. Hetken mietinnän jälkeen hän vastasi: "Etkö muista minua?" Pudistin päätäni. Tyttö vaikutti surulliselta. "Tule", hän sanoi ojentaen toisen lian tahraamista käsistään. En olisi halunnut nousta ja mennä tytön mukaan, mutta uteliaisuuteni pakotti minut tarttumaan hänen kylmään käteensä.

Tyttö johdatti minut pois huoneestani, kohti pitkää käytävää. Käytävän lattialla oli muutama räsymatto, ja seinällä oli korkea peili, jonka nurkassa oli särö. Pysähdyimme sen eteen, ja tyttö osoitti peiliä, josta kuun kelmeä valo heijastui. Katsoin peiliin, mutta en nähnyt itseäni, vaan minun tilallani seisoj pitkä tummatukkainen nainen, jolla oli riutuneet kasvot ja kylmä katse. Nainen piti tytön kädestä kiinni, aivan kuin minäkin. "Äiti", tyttö sanoi, ja katsoi minuun. Katsoin taas peiliin uudelleen ja tajusin, että minä olin tuo riutunut nainen "Me emme ole enää elossa, olemme olleet täällä jo 65 vuotta", hän jatkoi surullinen hymy huulillaan. Huusin häkeltyneenä: "Mutta minähän muutin tänne vasta eilen!" Tyttö puristi kättäni ja sanoi hymyillen: "Äiti, se oli vain unta".

Emma Salmi

Tainionmäen koulu 7. lk